

gtighed, som man med rimelighed kan forlange af en person, der sædvanligvis udøver dette hverv. Der vil være tale om en skærpet culpabedømmelse.

Ifølge *stk. 4*, kan erstatning for tab, som staten har betalt i medfør af § 46, kunne kræves erstattet af anmelderen, hvis dokumentet, der giver anledning til tabet, er anmeldt af den pågældende anmelder. Der er tale om et objektivt erstatningsansvar for statens regreskrav. Det er alene staten, der kan gøre krav gældende mod anmelderen på objektivt grundlag. En skadelidt vil ikke kunne gøre et krav direkte gældende over for anmelderen i medfør af § 46.

Bestemmelsen i *stk. 4* indebærer en udvidelse af det professionsansvar, som en anmelder vil være underlagt efter dansk rets almindelige regler, jf. *stk. 3*.

Der kan ikke søges regres mod anmelderen, hvis tabet alene skyldes fejl ved skibsregistrets IT-system. En anmelders fejlagtige brug af IT-systemet vil derimod kunne lede til et erstatningsansvar for anmelderen efter dansk rets almindelige regler.

Bestemmelsen i *stk. 4* indebærer, at det fulde erstatningsansvar i sidste ende vil kunne pålægges anmelderen, medmindre fejl eller forsømmelser kan tilskrives staten. I det omfang det er anmelderen selv, der er skadelidt i tilfælde, hvor der kan rejses erstatningskrav efter § 46, vil staten kunne afvise kravet med henvisning til statens mulighed for efter *stk. 4* umiddelbart at gøre et regreskrav gældende over for anmelderen.

Efter *stk. 5* kan Søfartsstyrelsen fastsætte regler om, at skibsregistret i forbindelse med registrering efter *stk. 1*, skal sende meddelelse til den, der ifølge registret er berettiget til at disponere over den pågældende rettighed.

Til § 39 b

Bestemmelsen indeholder regler om betingelserne for at opnå autorisation som anmelder. I *stk. 1* foreslås det, at skibsregistret skal have kompetencen til at træffe afgørelse om autorisation af anmeldere. Afgørelsen om meddelelse eller nægtelse af autorisation kan kræses til landsretten, jf. sølovens § 43.

Efter *stk. 2* er det en forudsætning for at få autorisation som anmelder, at ansøgeren har tilladelse eller beskikkelse efter anden lovgivning. Den gruppe af personer, der således kan få autorisation til at anmelde til skibsregistret, er pengeinstitutter og advokater. De nævnte ansøgere er allerede undergivet et offentligt tilsyn, og tilladelsen eller beskikkelsen efter den nævnte lovgivning forudsætter at en række krav om vandel og økonomi er overholdt.

Efter *stk. 3* kan autorisation endvidere meddeles til personer og virksomheder, der her i landet udøver aktiviteter, som nævnt i *stk. 2*, i henhold til EF-traktatens regler om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser. Reglen sikrer, at der ikke vil opstå en ulovlig forskelsbehandling i strid med EF-traktatens regler.

Efter *stk. 4* skal en ansøger om autorisation gøre det antageligt, at han vil drive virksomheden som anmelder forsvarligt. Det er således et grundlæggende krav til den, der ansøger om autorisation, at den pågældende skal kunne sandsynliggøre, at virksomheden vil blive drevet forsvarligt. Ved vurderingen heraf vil der bl.a. kunne blive lagt vægt på, om den eller de personer, som skal forestå sagsbehandlingen hos anmelderen, har de fornødne faglige kvalifikationer, herunder om de har forudgående praktisk erfaring på skibsregistreringsområdet.

Efter *stk. 5* foreslås det, at autorisationen gøres betinget af, at ansøgeren har stillet betryggende sikkerhed for pengekrav, det vil sige de erstatningskrav, der beskrives i § 39 a, *stk. 3* og *4*, som måtte opstå som følge af virksomheden som anmelder. Kravet om sikkerhedsstillelse vedrører kun krav, der opstår som følge af, at anmelderen har handlet som anmelder, og når anmelderen rent faktisk har foretaget en anmeldelse.

At der skal være tale om behørig sikkerhed betyder, at både skadelidte og staten skal have væsentlig sikkerhed for at få eventuelle tab dækket. Det vil i hvert fald være tilfældet, hvis der er tegnet forsikring eller stillet garanti, der dækker statens udgifter til de pågældende erstatningsudbetalinger.

Søfartsstyrelsen kan bestemme, at en ansøger helt eller delvist opfylder kravet i *stk. 4*, 1. pkt. om betryggende sikkerhedsstillelse ved at opfylde krav, der stilles i anden lovgivning. Denne regel vil bl.a. få betydning for virksomheder, der i forvejen skal opfylde krav om økonomisk soliditet. For eksempel vil pengeinstitutter kunne undtages fra krav om forsikringsdækning og garantistillelse.

Søfartsstyrelsen fastsætter efter *stk. 6* nærmere regler om bl.a. udformningen og indholdet af ansøgninger om autorisation og om betingelserne for at opnå autorisation, om sikkerhedsstillelsens størrelse og art og om dens tidsmæssige udstrækning.

Ved fastlæggelse af kravet til sikkerhedsstillelsens størrelse må der foretages en vurdering af, hvilke tab der må forventes at kunne forekomme, omfanget af den pågældende anmelders virksomhed samt de lov-